

בס"ד טו' מר-חשוון ה'תשפ"ה
 הדלקת נרות - 16:22
 צאת השבת - 17:12
 רבנו תם - 17:45
שעון חורף - מהלוח המדוייק של "אור החיים"
 ע"פ "אופק תל אביב"

שְׁנֵה עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ - עלון מס' 1230
 @ ביום ראשון טו' חשוון פטירת ר' אליעזר מנחם מן ש"ך זיע"א.
 @ ביום חמישי כ' חשוון הילולת ר' מרדכי שרעבי זצ"ל.
 @ ניתן להקדיש את העלון לרפואה והצלחה, ברכה
 ופרנסה טובה או לעי"נ קרוביכם. **054-7743834**

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל
 לרפואת והצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

כפטידין: "ואשה אחת"
 (מלכים ב' ד')

מרתק - ראו בעמוד 2
 מכל מלמודי השכלתי

פרשת וירא

הרה"ג יצחק יוסף שליט"א
 יחל את שיעורו בלויין
 בבית הכנסת "אוהל מועד"
 במוצ"ש בשעה 20:30

מלטייני הפרשה:

- ← ביקור שלושת המלאכים אצל אברהם ושרה ובשורתם על הולדת יצחק לעת זקנתם.
- ← הפיכת סדום ועמורה והצלת לוט ומשפחתו.
- ← אברהם ושרה בגרר.
- ← הולדת יצחק וגירושו ישמעאל מבית אברהם.
- ← הברית בין אברהם ואבימלך בבאר שבע.
- ← עקידת יצחק, הנסיון העשירי והגדול.
- ← תולדות בני נחור שממנה יצאה רבקה.

ו"ירא והנה איל אחר נאחז בסבך" (כביג)

הקב"ה הראה לאברהם אבינו שיש עקדה ממין אחר, והוא מה שהאדם "נאחז בסבך" - נלחם בסבך היצר שבו הוא נלכד.

ל"קח נא מעט מים" (י"ח ד')

"יקח נא על ידי שליחי". (רש"י) מדוע את המים נתן על ידי שליח ואילו את הלחם נתן בעצמו ככתוב: "ואקחה פת לחם:" כי הם נדמו לאברהם כערבים שמשתחוים לאבק ורליחה, ורצה להסיר במים עבודה זרה. אלא, שעבודה זרה של עכו"ם אינה בטלה על ידי ישראל (עי"ז נ"ב) לכן נתן המים על ידי שליח ודוקא.

ו"הוציא לחם ויין" (י"ד י"ח)

"הוציא לחם ויין" ס"ת "אמן", ללמדנו על ההשפעות הנפלאות הבאות כתוצאה מעניית אמן בכוונה אחר כל ברכה. (וכל מאמינים - בן גרני)

ו"ויקמו משם האנשים וישקפו על פני סדם"

מה משמעותה המלה "משם"? אלא, משראו המלאכים את גודל צדקותו ומידת הכנסת האורחים של אברהם אבינו, ובעת ובעונה אחת נזכרו בגודל רשעותה של סדום - נתגבר בהם הכעס והקסרוג כלפי סדום פי כמה וכמה... לפיכך אמר הכתוב: "משם", מביטו של אברהם אבינו, נתגברה בהם ההשקפה, כי יש להשמיד את סדום - וישקפו על פני סדם - כפי שאמרו חכמינו: "כל מקום שנאמר השקפה - לרעה" (רש"י).. (כלי חמדה).

ו"ואל הבקר רץ אברהם"

אמרו חז"ל, שהאכילם אברהם אבינו שלש לשונות של חרדל. הגר"א - הגאון מוילנא זצ"ל אמר לתלמידיו, כי יש שלוש מידות טובות באנשים כשרים, ונרמזות הן במילה "בחרדל":
בחר - דל = בוחר בדלים, כלומר, אוהב עניים.
חדל - רב = אינו רוצה הרבה, כי אם מסתפק במועט.
חרד - לב = לבבו חרד לדבר ה'.

מידה כנגד מידה

מדרש: כל מה שטרח אברהם בהכנסת אורחים השפיע לבניו אחריו במידה כנגד מידה:

"יקח נא מעט מים" - "והכתה בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם"
 "ואל הבקר רץ אברהם" - "ורוח נשא מאת ה' ויגז שלושים".
 "והוא עומד עליהם" - "הנני עומד לפניך שם על הצור".
 "ואברהם הולך עימם לשלחם" - "ויהי הולך לפניהם יומים".

"חדל להיות לשרה אירח כנשים" (י"ח - י"א)

"יחתם סופר" אמר בדרך מליצה, הגמ' בבבא מציעא (פ"ז).
 אומרת, "אשה צרה ועיני באורחים", אבל שרה היתה גומלת חסדים ועיניה לא היו צרות באורחים, ולכן אמרה התורה "חדל להיות לשרה אורח כנשים", היא לא התייחסה לאורחים כשאר הנשים...

"היפלא מה דבר"

כתוב "היפלא מה דבר" ר"ת "מדה" שמרמו שמדה טובה עדיפה יותר ממידת פורענות וזו הבחירה של האדם. וכן "מדה" אותיות "הדם" שצריך להזהר לא לשפוך דמו של חברו או כל אדם באשר הוא.

"ויאמרו אליו איה שררה אשתך ויאמר הנה באהכ"

אמר רבי ישראל מרוזין למחותו רבי ברוך מקוסוב: את המלאכים הבאים לבתינו בלילות שבת, אנו מקבלים ב"שלוש עליכס" גדול, אבל עוד לפני ה"קידוש", אנו אומרים להם "צאתכם לשלוש מלאכי השלוש". האם זו מידה של הכנסת אורחים? אמר לו רבי ברוך: מלאכים לא אוכלים ולא שותים, ואין זה מן הנימוס שאנו נשתה יין של "קידוש", נתענג על בשר ודגים וכל מטעמים, והם אורחני יישבו ויסתכלו איך אחנו מענגים את השבת ומתענגים. לכן נפרדים אנו מהם לפני תחילת הסעודה.

"תקבר בשיבה טובה"

בישר לאברהם, שיעשה ישמעאל תשובה בימיו ולא יצא עשו לתרבות רעה בימיו ולפיכך מת ה' שנים קודם זמנו ובו ביום מרד עשו.

פינת הניבים והפתגמים

טחון קמה טחון =

שְׁב וְאָמַר דְּבָרִים יְדוּעִים, לא חֲדָשׁ דְּבָר.

דוגמה: לְדַעַת הַסְטוּדְנָטִים בְּחוּג, הַמְרַצֶּה הַחֲדָשׁ אֵינוֹ מַחְדָּשׁ דְּבָר, אֶלָּא טוֹחֵן קִמְח טחון.

מקור: ... יִצְאָה בֵּת קוֹל וְאֶמְרָה לוֹ [לְנִבְוֵיכֶם וְצָר]: עִם הַרְגַּת הַרְגָּת, הִיכָל שְׁרוּף שְׂרָפָת, קִמְח טחון טחנת [סְנִיגֶדְרִין צו].
הַכֹּנֶה: לא אֶתָּה שְׂרָפָת אֶת הַמְקַדָּשׁ, כִּינּוּן שֶׁהוּא הִיָּה כְּבָר שְׁרוּף.. (ניבוכונן)

הסירו ממשול מדוך עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.
 ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת", "חידושי", "דרשו": <http://ladaat.info/> <https://www.hidush.co.il/>

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

הכנת הסעודות לשבת

א. ישכים בבוקר ביום ששי להכין צרכי שבת, ונכון לקנות כל צרכי שבת בערב שבת, אלא אם כן חושש שלא ימצא לקנותם ביום ששי. ואפילו יש לו כמה עבדים לשמשו, או יש לו אשה ובנים או בנות המכניינים עבורו צרכי שבת, ישתדל להכין בעצמו. איזה דבר לצרכי שבת כדי לכבדו. כי מצוה בו יותר מבשלוחו. (ילקו"י שבת כרך א עמוד סז)

ב. הזיעה שהאדם מזיע בהכנת צרכי שבת, הקדוש ברוך הוא מוחק בה את העוונות כמו הדמעות. ולכן אין להתעצל בטירחא בהכנת צרכי שבת. וטוב לומר על כל דבר שקונה לכבוד שבת, כי זהו "לכבוד שבת קודש". ואף מי שהכין בהשכמה, מצוה שיוסיף גם סמוך לערב. (ילקו"י שבת כרך א עמוד סט)

ג. בימי החורף הקצרים, כשיש לחוש שאם ימתין מלקנות צרכי שבת ביום ששי, לא ימצא כמה מצרכי שבת בשוק, יקדים לקנות מיום חמישי. ואין לקנות צרכי שבת קודם תפלת שחרית, ואם יש לחוש שאם ימתין מלקנות עד אחר התפלה, לא ישארו לו המצרכים הטובים, מותר שיקנה קודם התפלה, ויקרא קריאת שמע קודם שיקנה. (ילקו"י שבת כרך א' סט.)

ד. גם תלמיד חכם שתורתו אומנותו צריך להשתדל להכין איזה דבר לכבוד שבת, וכמו שמצינו ברב חסדא שהיה מחתך את הירק דק דק, ורבה ורב יוסף היו מבקעין עצים, ורבי זירא היה מדליק את האש, ורב נחמן היה מתקן הבית, ומכניס כלים הצריכים לשבת, ומפנה כלי החול. ומהם ילמד כל אדם ולא יאמר לא אפגום כבודי, כי זה הוא כבודו שמכבד השבת. ולכן ראוי לכל אחד למעט מעט מלימודו בערב שבת כדי להכין צרכי שבת. אולם כשיש לו מי שיכין לו צרכי שבת, אין צורך שימנע מלימודו, ויסתפק במה שיכין דבר מועט לשבת. (ילקוט יוסף, שבת כרך א' עמוד ע.)

ה. מותר לתלמיד חכם לעסוק בהכנת צרכי שבת גם כשאחרים רואים אותו, וכן מותר לו לעסוק בהקמת הסוכה ברשות הרבים, ואין בזה משום בזיון תלמיד חכם, שהרי ניכר שעושה כן לכבוד השי"ת. (ילקוט יוסף, שבת כרך א' עמוד ע בהערה.)

ו. מצוה לטעום מהתבשילים של שבת בערב שבת, כדי לראות אם הם מתוקנים לאכילה, כדי שיהיו נאכלים בשבת לעונג. וסמך לדבר "טועמה חיים זכו". וכל הטועם תבשילו בערב שבת, מאריכין לו ימיו ושנותיו. ונכון לטעום מכל מין. וירבה בבשר ויין ומגדנות כפי יכולתו. (ילקוט יוסף, שבת א עמוד עא.)

ז. כל מה שיקנה יאמר "לכבוד שבת". (שער הכוונות). שעל ידי הדיבור יחול קדושת שבת על אותו דבר, כי הדיבור לא דבר ריק הוא. ואם הכין צרכי שבת ביום ה', ולא נשאר לו מה להכין ביום ששי, יכול לישוב וללמוד כרצונו, אבל נראה דכיון דקפיד קרא דהכנה ביום השישי, נראה דעיקר המצוה ביום ששי.

הכנות בערב שבת

א. נכון להסתפר ביום ששי לכבוד שבת, ומותר להסתפר אף אחר חצות היום, אף אצל ספר ישראל, ואף בשכר, ואין מניעה להסתפר אז, גם על פי דרך הסוד. כי לא מצאה הקפידה מקום לנוח אלא רק בשביל מנחה, והסומכים להקל בזה על פי התיורוצים שנאמרו בזה. (וכמו שכתב בנן איש חי בהלכות שנה ראשונה פרשת ויקהל אות יא), יכולים להסתפר גם אחר חצות. ואין צריך להחמיר בזה אף ממדת חסידות. וכן המנהג. (ילקו"י שבת כרך א עמוד עה, ועמוד טקכח.)

ב. כבר נהגו להקל להכנס למרחץ בערב שבת, גם בתוך חצי שעה סמוך למנחה, ויש לנוהגים כן על מה שיסמכו. אך יש להזהר מאד שלא יכנס ח"ו בחשש ספק חילול שבת, ולכן יודרו לסיים החיצותו מוקדם ככל האפשר. (ילקו"י שבת כרך א עמוד עו.)

ג. יש המקילים לכבס את הבגדים במכונת כביסה אוטומטית, גם אחר זמן מנחה קטנה, שמאחר והמכונה מכבסת מאליה, לא חשיב בעושה מלאכה בערב שבת. ובפרט בימי החורף, שיש לחוש שאם ידחה הכביסה ליום ראשון, לא יוכל לייבשה במהרה. (ילקו"י שבת א עמ' עו.)

מכל מלמד" השכלתי

זריזות המונעת עצלות

"וימרה אברהם האהלה... לוישי ועישי עינות"

מעניין לראות שאברהם אבינו אפה עגוות ואילו לוט אפה מצות - "ומצות אפה להם ויאכלו."

נשאלת השאלה: מדוע בחר אברהם בעגוות ולוט בחר לאפות מצות.

מתוך ספר מעגלי צדק: מבואר בחז"ל שהמלאכים באו בפסח. וישנה הלכה שאין אופין "פת עבה" בפסח מחשש שמא תחמיץ, ואולם מצינו שבבית המקדש התיירו לכוהנים לאפות פת עבה בפסח כיון שהיו זריזים אין חשש שתחמיץ הפת למרות עובייה...

ועל פי זה הוא מתוך את שאלתנו: אברהם אבינו זרזו היה, שהרי ממנו למדים אנו את מאמר חז"ל: "זריזים מקדימים למצוות" שנאמר: "וישכח אברהם בבוקר", ולפיכך יכל אברהם לאפות עגוות בפסח - פת עבה, שממחמת זריזותו אין חשש שתחמיץ העיסה. אך לעומתו, לוט שלא "הצטיין" בזריזות (שנאמר עליו: "ויתמהמה"), היה ביכולתו לאפות רק מצות ולא עגוות מחשש שמא יחמיצו...

סגולות! לא כשהקב"ה מברך!

"ותצחק שירה בקרבה אחרי בכותי הייתה לי עדנה" מסופר, כי בתו של הרב הקדוש רבי שמואל מקמניקא זצ"ל הייתה שנים רבות עקרה.

יום אחד, בזמן שאביה רבי שמואל נסע מחוץ לעיר, הגיע הה"ק רבי רפאל מבראשד זצ"ל לביקור בעיר.

מצאה זו הזדמנות לבקש מהרב שיתפלל בעדה ויברך אותה לזרע חי וקיים. הקשיב רבי רפאל לדבריה והמליץ לה לעסוגלה מיוחדת לבנים והיא - השמחה.

כשחזר רבי שמואל ושמע מפי הילדה את דברי הצדיק, אמר לה: "ברור! הרי דבר זה נלמד מן התורה, מן הנביאים ומן הכתובים:

בתורה כתוב: "ותצחק שרה", צחקה ושמחה ובזכות זו ילדה את בנה יצחק.

נביאים כתוב: "ריני עקרה לא ילדה", אם עקרה היא ואין לה ילדים, תרון ותשמח ורק אז תיושע...

ובכתובים: "מושיבי עקרת הבית - אם הבנים שמחה". התפלאה הבת וצוהלה: "אם לשת סגולה חצקה שרה, מדוע התרעם עליה הקב"ה ושאל את אברהם: "למה זה חצקה שרה!!" השיב לה אביה: "זאת - משום שבסגולה צריך ומותר להשתמש רק כשההבטחה ניתנת ע"י צדיק, אבל לא כשההבטחה הוא הקב"ה בכבודו ובעצמו. אז אין עוד צורך בסגולות..." **וזה היה חטאה...!**

היצר הרע לא נכנס לשטח כבוש!

אם אדם מקפיד להתפלל כל יום במניין - יצר הרע לא יבוא אליו ויציע לו לא להתפלל היום במניין - אין ניסיון בזה.

אם אדם נרדם לפני שבת וקם לאחר שכבר נכנסה השבת והוא רץ ובקושי שפיק ערביית בבית הכנסת - האם כשהוא יחזור הוא ידליק את האור?! בוודאי שלא! כיוון שהיצר הרע לא נכנס ל"שטח כבוש" - בזה אין ניסיון...

היצר מגיע במקומות בהם יש לו דריסת רגל - במקומות בהם האדם מוותר בדרך כלל. אדם שמדבר בתפילה - יצר הרע יבוא אליו כמה וכמה פעמים במהלך התפילה.

לוט אהב כסף. אצלו, התמודדות לא לדבר בשביל להרוויח ממון היא גדולה, והשכר בהתאם - הקב"ה מציל אותו. להכניס אורחים הוא מורגל עוד אצל אברהם. יצר הרע אין לו כלל בהכנסת אורחים שהרי אצל אברהם הוא מסר את הנפש על כך. הקב"ה נתן לו שכר על מה שהייתה לו בו התמודדות וזה - לשתוק כדי להרוויח ממון...

סיפורה המופלא של שולמית

שולמית היתה הבת הקטנה במשפחה שומרת מצוות בני יורק. הוריה העניקו לה הכל בשמחה ובאושר. עבורם היא היתה הבת ה"פרח" של המשפחה.

גביל שבע עשרה ששאמה כבר לא היתה בחיים, נכנסה בה רוח שטות, שגרמה לה להתמרד. נגשה לאביה, כשבפיה בשורת איוב: "אבא, ביום ראשון הבא, אני יוצאת לטיול בהודו עם עוד כמה חברות". אביה נדהם: "להודו? מה יש לך לחפש שם?" והיא מתעקשת: "אבא, חבל על הזמן, אני נוסעת ואצטרך הרבה כסף!" "לפחות תגידי בעזרת ה'", הוא רטן.

באנחה כבדה קם מכיסאו והצטער שאשתו לא בחיים. בשדה התעופה, בטרם עלתה למטוס, עדיין ניסה אביה להניא אותה מכוונתה לטוס להודו: "שול" קרא בקול נשבר, תגידי את האמת, מה בחורה דתיה מחפשת בהודו?!

לתדהמתו הרבה אמרה לו: "אבא אני נוסעת לחפש את ה"אמת" בהודו..." אביה לא האמין למשמע אזניו: "אמת בהודו? מה יש לחפש שם - בודהיזם? השתגעת לגמרי, או שזו בדיחה מרירה?" ושולי בפנים מאובנת משיבה: "לא אבא, אני רצינית, ואני מקווה שתסלח לי."

פני האב האדימו מכעס: "לסלוח לך? אחרי כל מה שנתתי לך? אחרי החינוך שאמא ז"ל העניקה לך, זאת ה"תודה רבה" שלך? אהבתי אותך עד הרגע הזה, שולמית. אך אם החלטת לזרוק את כל היקר והחשוב לי בחיים, איני רוצה להכיר בך יותר! לעולם לא אסלח לך!"

אלו היו המילים האחרונות ששולי שמעה מפי אביה.

מאז חלפו שלוש שנים. שולמית הגיעה להודו, ועשתה ככל העולה על רוחה והחשיבה את חייה כמאושרים. רק חבל היה לה שכך נפרדה מאביה. ועל כך שהיא מתעלם מהטלפונים שלה, ואינו מגיב כלל למכתביה.

יום אחד, עת ירדה לקנות מצרכים בשוק, פגשה להפתעתה הרבה חברה שלמדה איתה בתיכון בניו יורק. תוך כדי הפגישה חשבת והשמחה, הרצינו פני חברתה: "שולי, הצטערתי כששמעתי על אביך..."

"אבי? מה קרה לך?" שאלה שולמית בדאגה.

חברתה הביטה בה כלא מאמינה: "מה זאת אומרת!! אביך נפטר מהתקף לב זמן קצר לאחר שעזבת, ליבו נשבר בגלל שנסעת להודו. מה, לא ידעת?"

מאז שמעה על פטירתו של אביה, תקף אותה בכי ממושך, ומשהו קרה בתוכה. "אני רוצה לנסוע לישראל להתפלל" אמרה לחברתה. "ובהודו לא תוכלי להתפלל!"

"בהודו!! אני שונאת את הודו, שונאת את האלילים פה, לא רוצה לראות תימקום הזה יותר!" בעיניים מלאי דמעות ובקול צרוד מבכי אמרה: "איני רוצה לנסוע לכותל המערבי, חייבת להתפלל במקום הכי קדוש!"

שולי עזבה את הודו ומצאה עצמה בכותל המערבי, שריד בית מקדשנו מקום שממנו לא זזה השכינה מעולם...

אבל, האם מותר לה להתפלל כאן? היא שעזבה את הדת. היא שגרמה בנסיעתה להודו למות אביה היקר...

בהיסוס מה ובהתרגשות היא התקשרה אל הכותל, ליטפה את אבניו הטהורות, ספוגות הדם והדמעות. הניחה את ראשה בין אבני הכותל הצוננות והחלה לכתוב...

על העבר... על ההווה... ועל העתיד הלוט בערפל. מעל לכל, בכתה על כך שציערה כ"כ את אביה היקר לה מכל.

היכול פעם לסלוח לה? התוכל היא לסלוח לעצמה?

דמעותיה זלגו ללא הפוגה. אשה שעמדה לצידה, והבחינה בכך, הציעה לה לכתוב על פתק את כל מה שמעיק עליה ולהניח בין אבני הכותל. ואכן התיישבה ככתבה: "אבא, אני כאן בירושלים עיר הקודש, ליד הכותל המערבי, אם נשמתי שומעת אותי, ורואה אותי מלמעלה אני מבקשת ממך, אנא! סלח לי. לא התכוונתי להכאיב לך. אני מבטיחה לחזור בתשובה וללכת בדרך של אמוא ושלך. התוכל לסלוח לי פעם, אבא? מנתך האהבה לעד שולמית"...

לא חדש של חודש יולי 1997, כתב היד היה מוכר לה, שמה שולמית היה כתוב שם שחור על גביל לבן.

שולי הפכה את הדף, כתב היד היה מוכר לה... ליבה החל להלום בקצב... כולה מרוגשת ונדהמת, היא מזהה שזה כתב ידו של אביה ז"ל... הסקרנות גברה על לבטיה, היא פתחה את הדף הצהוב, והדהוי והמרופט, ולעיניה הקרועות לרווחה נגלו המילים הבאות: "רבונו של עולם! אנא רחם על שולמית בת רבקה, בתי הצעירה שנסעה להודו. תשמור עליה שתישאר תמיד יהודיה אמנה, אם יכולתי הייתי אומר לה: "שולי בתי, אני אוהב אותך. אני סולח לך מכל לבי, בתי הקטנה. כנסתי מאד שעזבת, אמרתי לך שלעולם לא אסלח לך. אך אני נשבע בזה שאני סולח לך מכל לבי. רק אני מתפלל להקב"ה שיחזיר אותך בתשובה שלמה. ושתתחתני בבוא היום עם בחור יהודי, ירא שמים, ושתזכו לגדל ילדים טהורים של תורה ומצוות". "מאביך האוהב אותך מאד מאד, יאקב בן דינה". שולי התעלפה מיד לאחר קריאת הפתק. לאחר שהעירו אותה, הזדוזה להסתלק מהמקום והגיעה היישר למדרשה לבנות בירושלים. זמן מה מאוחר יותר זכתה להינשא לבעל תשובה ירא שמים ונולדו להם יעקב"לה בן הלשוי ואחותו רבקה"לה בת הגנה. הם זכו להיוולד בטירה, לאמא צדקת בעלת תשובה צעירה שזכתה להקים בית נאמן בישראל, בית של תורה ומצוות, באחת משכונותיה של ירושלים עיר הקודש, בדיוק כפי שרצה והתפלל עליה אביה ז"ל.

האירוח של לוט לעומת זה של אברהם אבינו

פעם אחת נסע הגאון ר' יוסף דב הלוי סולוביצ'יק, בעל "בית הלוי", לעיר ברנוביץ.

בהיותו בדרך התחזק הקור, וכך ניתן היה להמשיך.

לפתע, נראתה בצד הדרך אכסניה יהודית. ביקש הרב מהעגלון ללון באכסניה זו. הקיש הרב בדלת - ואיך עונה.

ניגש העגלון והכה בדלת בכל כוחו, ולאחר זמן מה פתח להם בעל הבית את הדלת, והוא סר וזעף.

"איך לי מקום שבבילכם?", אמר האכסנאי, "הכול תפוס!"

"אורחים רמי מעלה עומדים לבוא לכאן."

"יסלח לנו כבודי", אמר הרב, "אולם סכנת נפשות היא להמשיך בדרכים, אנא, בבקשה ממך, תן לנו מחסה."

לאחר הפצרות רבות הסכים האכסנאי שיישארו בביתו, ומקום הקצה להם במסדרון ליד התנור.

ר' יוסף דב הדליק נר קטן, ומיד שקע בלימודו. לאחר זמן מה נשמעה שעטת סוסים בחוץ, לפני הבית נעצרה עגלה מהודרת, ומתוכה יצא האדמו"ר ר' אהרן מקוידנוב וחסידיו. פתח האכסנאי את הדלת במאור פנים וקיבל בסבר פנים יפות את האדמו"ר ומלוויו. נכנס האדמו"ר לבית, עבר במסדרון, והנה הוא רואה אדם שוכב על הרצפה.

הביט האדמו"ר באורח, הכירו, ומיד צעק בהתרגשות: "ר' יוסף דב! ר' יוסף דב! מדוע אתה שוכב על הרצפה?"

הבין האכסנאי מיהו האורח שנהג בו לזלזל, ולא ידע את נפשו מרוב צער ובושה. מיהר לבקש מחילה מאת הרב.

סלח לו הרב מיד, אולם, ביקש ממנו כי יבוא לביתו שבברייסק, שם ילמד כיצד יש להכניס אורחים...

כעת מיושב לי - הוסיף הרב ואמר - בפרשת וירא מוצאים אנו שני סיפורים נפלאים על הכנסת אורחים. האחד באברהם אבינו והשני בלוט. והנה, התורה מספרת ומשבחת את הכנסת האורחים של אברהם אבינו, ואילו את הכנסת האורחים של לוט, אין מזכירים כלל. אלא, אצל אברהם נדמו לו אורחיו כרעבים, ובכל זאת כיבד אותם אברהם בכל הכבוד וההדר, ואילו לוט, מיד כאשר באו לביתו ידע כי מלאכים המה... לקיים מצוות הכנסת אורחים במלאכים, אין זו גדולה!

הרגשת שייכות

הרגשת שייכות הינה הרגשה טובה וחיונית, שיש לי מקום במשפחה, שאני רצוי, אהוב ומקובל וחלק ממנה, הרגשה שאני תורם ומועיל, שאני נחוץ במה שאני עושה. הרגשת השייכות אינה תלויה רק בילד עצמו, כיצור חברתי הוא מגיב כל הזמן לחברה מסביבו, וכדי ליצור את תחושת השייכות, על הסביבה המשמעותית לו לפעול. התנאים המאפשרים הרגשת שייכות הם: אמפתיה, התעניינות, אהדה, פרגון, תמיכה, תקשורת, כבוד הדדי, הקשבה, ולהסתכל על הילד כרצוי, אהוד וכשווה ערך. הרגשת שייכות באה לידי ביטוי שהילד מרגיש את האני שלו... אהוב, נחוץ, יכול בכך שהוא תורם ומועיל, גם הביטחון העצמי שלו ועלה. ההתנהגות שמעידה על הרגשת שייכות תבוא לידי ביטוי תוך כדי תרומה לחיי המשפחה, עשייה, שיתוף פעולה, אכפתיות מהסובב אותו והיחסים במשפחה ואיתו יהיו טובים יותר. כל כשרים נסיעה לילד להרגיש שיש לו מקום והוא שייך בכך שגאחה אותו, נכבד אותו ונאפשר לו לתרום ולעשות כיכולתו.

ברית בין הבתרים וברית המילה. יש משהו מוזר בצמד המילים "כריתת ברית", או "לכרות ברית". שהרי שתי מילים אלו הם שני מושגים הפיכים ומנוגדים. "ברית" משמעותה חיבור, ואילו "כריתת" משמעותה חיתוך, ניתוק והפרדה. מדוע אם כן משתמשים אנו במושג "כורת ברית"? יותר מכך, שתי הבריתות המופיעות בפרשתנו מיושמות באמצעות כריתת והפרדה בברית בין הבתרים, אברהם ביתר את העגלה, העז והאיל ועבר בין בתריהם, ובמצוות ברית המילה, נצטווה אברהם לחתוך ולהסיר את הערלה מגופו. מה משמעות העניין? הגר"א בביאורו לספר היצירה: בלתי ניתן לערוך ברית ללא כריתה. כלומר, לא ניתן לכרות ברית בין בני זוג, שני חברים, מפלגות ומדינות, בלי שכל אחד מהצדדים "וכרת" וחותר משהו מהאגו שלו. אם כן צד מתבצר בעמדתו וכוונתו מוכן לוותר על עקרונותיו, הדרך לשלום רחוקה מתמיד. ברית אמיתית יכולה להתקיים רק כאשר כל אחד מביע נכונות לצאת מאזור הנוחות בו הוא היה עד היום, ולוותר על דברים שהיה רגיל אליהם. זו משמעות צמד המילים "כריתת ברית". ברית אמיתית תיעשה רק כאשר כל צד "כורת" משהו מעצמו.

כל הישועות והברכות כלים יפים וטובה כבורי
לתיסם וטובה כבורי שתרומו לעבודה הרביעית בליווי זכות מרן עובדיה יוסף ז"ל ובכל מילי דמיטס ברוחניות ובגשמיות, פרנסה טובה ואשר נחת ושלווה לרפואת הדד בת מרים טובה בת דבורה אושר בן חמדה לרפואת ניסים בן סולטן לעיני משה בן סולטן ז"ל

סרכות ואיחולים
לאישיק וליאה בבאי
בחינוך מול בשר למישינות יהי רצון שיעלה במעלות התורה והיראה יצליח בלימודיו ובכל דרכיו ומעשיו ויזכה לשנים רבות וטובות ונעימות ונחת ושלווה למשפחת בבאי ולמשפחת נאמני ירוו נחת מיוצאי חלציהם

סרכות ואיחולים
לאורי ולאה דאורי
להולדת הבת. יה"ר שתגדל כאימותנו שרה רבקה רחל ולאה, תזכו להופתה ותצליח בכל דרכיה ומעשיה ונחת ושלווה למרדכי ורונית דאורי ולמשפחת שמש ירוו נחת מיוצאי חלציהם

ד"ר יוסף יוסף משה, ד"ר חנון קולא לאה
מזל טוב ואיחולים לבניי
למרים שלומי
ליוסף ובריה יגל
לנישואי רותן ניני
עם רחל-הודיה מנב"ת יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל ועלה הקשר יפה יזכו להמשיך את מסורת בית המפואר "עניי הנמן בעניי הנמן דבר נאה ומתקבל"

עשרים וחמש שנים משדרים את שיעור התורה הגדול בתבל
ארגון "אברהם יגל" משדר בליווי בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הה"ח יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" רחוב הנשיאים 3 יבנה בשעה 20:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בעיה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

ד"ר יוסף יוסף משה, ד"ר חנון קולא לאה
מזל טוב ואיחולים לבניי
לגבריאל ואתי סבג
ליחיאל ופנינה בן-לילי
לנישואי יגאל-אברהם ניני עם זילע-שרה מנב"ת יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל ועלה הקשר יפה יזכו להמשיך את מסורת בית המפואר "עניי הנמן בעניי הנמן דבר נאה ומתקבל"

סרכות ואיחולים
ארלי וליה מוסאי
רפואה שלימה לטובה כבורי בת דבורה הקבו"ה ישלח מזור ומרפא לרניב אבריה וישי"ה גדיה. תחזור לאינתה ונזכה לשנים רבות וטובות עם בעלה ניסים

סרכות ואיחולים
לרחלי זואטה
זכות תרומתה לעלון לרפואתה והצלחתה יאיר ה' דרכה ומזלה באושר ושלווה וזיווג הגון לאליעד בן רחלי לידה קלה ולזן סולמן זרע קודש למלאכי ותמו לאוראל וירון

סרכות ואיחולים
לאבי וזילע אברהם
בחינוך אלרואי למישינות יהי רצון שיעלה במעלות התורה והיראה יצליח בלימודיו ובכל דרכיו ומעשיו ויזכה לשנים רבות וטובות ונעימות ונחת ושלווה לאסנת אברהם ולמשפחת פרץ

סרכות ואיחולים
רפואה שלימה
אלי ופנינה זואטה לשישינה (פרו) שיבורכו מפי עליון ובכל מילי דמיטס ברוחניות ובגשמיות יאיר דרכם ומזלם מתוך בריאות אינתה ופרנסה טובה ונחת ושלווה לכל ילדיהם

לעיני הצנוע והענו **לעיני הצנוע והענו**
רחמים יוספי
בן יחזקאל וחנה ז"ל יזי חשון פקדת שנתו

לעיני הצנוע והענו **לעיני הצנוע והענו**
תמר גזלן
בן רחל ז"ל יזי חשון פקדת שנתה

סרכות ואיחולים
לרבבך מלכיה
שיתברך בבריאות, אושר, ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטס ברוחניות ובגשמיות, יאיר ונעימות וירווה נחת ושלווה מכל ילדיו יתגשמו משאלותי לטובה וברכה והצלחה וזיווג הגון לעידית ויעת בנות שמחה

סרכות ואיחולים
מיכאל וחנה יספי
שבורכו מפי עליון ובכל מילי דמיטס ברוחניות ובגשמיות יאיר דרכם ומזלם מתוך בריאות אינתה ופרנסה טובה ונחת ושלווה לכל ילדיהם

לעיני הצנוע והענו **לעיני הצנוע והענו**
אברהם קזבני
בן פרנטי ז"ל יזי חשון פקדת שנתו

שבת שלום ומבורך

לעיני הצנוע והענו
רחמים יוספי
בן יחזקאל וחנה ז"ל יזי חשון פקדת שנתו

לעיני הצנוע והענו
תמר גזלן
בן רחל ז"ל יזי חשון פקדת שנתה

לעיני הצנוע והענו
רחמים יוספי
בן יחזקאל וחנה ז"ל יזי חשון פקדת שנתו

לעיני הצנוע והענו
אברהם קזבני
בן פרנטי ז"ל יזי חשון פקדת שנתו

לעיני הצנוע והענו
אברהם קזבני
בן פרנטי ז"ל יזי חשון פקדת שנתו